

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **Ing. T. V.**, bytem ..., zastoupeného Mgr. Vlastimilem Slanařem, advokátem se sídlem Krušinova 140/1 Brno, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, odbor dopravy, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2012, č. j. ..., sp. zn.: ...

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

13. 8. 2012 vydal Magistrát města Brna, odbor dopravy rozhodnutí č. j. Tímto byl žalobce uznán vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 125 c) odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů a za to mu byla uložena pokuta ve výši ... Kč, zákaz řízení motorových vozidel na dobu 9 měsíců a dále byl zavázán k povinnosti uhradit náklady přestupkového řízení v částce ... Kč. S tímto rozhodnutím žalobce nesouhlasil, podala do něho odvolání. Žalovaný dne 18. 10. 2012 pod č. j. ..., sp. zn. ... rozhodl tak, že odvolání žalobce zamítl a prvostupňové správní rozhodnutí potvrdil.

Proti rozhodnutí žalovaného žalobce včas podal žalobu.

Krajský soud v Brně rozsudkem vydaným dne 12. 6. 2013 pod č. j. 41A 47/2012 – 37 rozhodl, že žalobu zamítl a o nákladech řízení rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu žalobce podal kasační stížnost, v níž napadl rozsudek Krajského soudu v Brně v celém rozsahu. Namítal především, že hladina alkoholu naměřená v jeho dechu při silniční kontrole měla být snížena správními orgány o přepočtový faktor, tedy o 0,24 g/kg, což dovozuje z metodiky pracovního postupu měření alkoholu v dechu poskytnuté Českým metrologickým institutem. Tato metodika je přílohou k žalobě. Stěžovatel dovozuje, že po přepočtu by naměřené hodnoty činily maximálně 0,14 g/kg, respektive 0,13 g/kg, což by znamenalo, že podle přílohy k zákonu o silničním provozu by stěžovateli mělo být uděleno místo 7 trestných bodů (odpovídající hladině alkoholu vyšší než 0,3 g/kg) pouze 3 trestné body. Kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu k této žalobní námitce nezaujal žádné stanovisko, proto je dle názoru stěžovatele v této části nepřezkoumatelný.

Dle názoru stěžovatele byl postup policie během měření v rozporu s návodem výrobce. Ve spise není nijak dokladován postup v souladu s návodem k obsluze přístroje, který kupříkladu nedovoluje, aby se při měření v blízkosti přístroje nacházelo elektromagnetické pole (vysílačka, mobilní telefon). Měření má být také prováděno pouze za předpokladu, že kontrolovaný za posledních 30 minut nepil, nejedl a nekouřil. Měření provedené v rozporu s návodem k použití přístroje je pak třeba považovat podle stěžovatele za důkaz získaný v rozporu s právními předpisy.

Stěžovatel také namítá, že se u něj při měření množství alkoholu v dechu mohla projevit tzv. falešná pozitivita, kdy ze znaleckého posudku, který si stěžovatel nechal zpracovat ve správním řízení, vyplývá, že jedinou spolehlivou metodou k prokázání ovlivnění alkoholem je výsledek zjištění metodou plynové chromatografie za současné kontroly nezávislou laboratorní metodou ..., ... či ...

Podle názoru stěžovatele je prokazování vlivu alkoholu natolik komplikovaná a složitá problematika, že je nezbytné ji řešit znaleckým posudkem. Stěžovatel proto dále namítá, že ve správním řízení měl být proveden důkaz čtením znaleckého posudku, který si nechal stěžovatel vypracovat. Správní orgány podle jeho názoru závěry tohoto znaleckého posudku nijak nevyvrátily a ani vyvrátit nemohly. Stěžovatel zdůrazňuje princip presumpce nevin, který by se měl uplatňovat ve správním trestání.

Stěžovatel také brojí proti rozhodování o výši a druhu sankce ve správním řízení. Podle jeho názoru mělo být zohledněno, že při použití přepočtového faktoru byla míra ovlivnění alkoholem pouze 0,14 g/kg, resp. 0,13 g/kg, tedy na samé hranici zaznamatelné míry ovlivnění. Proto mělo být správní řízení buď zastaveno, nebo měla být uložena sankce na spodní hranici sazby. Stěžovatel setrvává na názoru, že došlo k porušení zákazu dvojího přičítání, když jako přitěžující okolnost byl hodnocen správním orgánem fakt, že stěžovatel řídil motorové vozidlo. Porušení zákazu dvojího přičítání spatřuje stěžovatel v tom, že zákon nepřipouští uložení sankce zákazu řízení motorových vozidel řidiči nemotorového vozidla. Podle názoru stěžovatele nebyla rovněž zohledněna pouze nedbalostní forma zavinění a také fakt, že po korekci přepočtovým faktorem byla míra ovlivnění alkoholem velice nízká a jak vyplývá ze znaleckého posudku, nebyla způsobila negativně ovlivnit schopnosti řidiče.

Stěžovatel konečně vytýká rozsudku krajského soudu nepřezkoumatelnost z důvodu, že opomenul jeho argumentaci ohledně nedodržení § 2 odst. 4 správního řádu. Stěžovatel tvrdí, že jsou mu známy z praxe případy ovlivnění řidiče alkoholem v míře těsně pod hranicí 1,00 g/kg, za které byly uloženy sankce na spodní hranici sazby.

Závěrem navrhuje zrušení rozsudku krajského soudu napadeného kasační stížností, event. také zrušení rozhodnutí žalovaného a Magistrátu města Brna.

NSS rozhodl rozsudkem ze dne 19. 2. 2014, č. j. 3As 89/2013 – 33, když rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12. 6. 2013, č. j. 41A 47/2012 – 37, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

V odůvodnění rozsudku NSS mimo jiné uvedl, že v projednávané věci se Krajský soud v Brně nevypořádal v žalobě uplatněnou konkrétní námitku, že správní orgán nepoužil přepočtový faktor 0,24 g/kg vyplývající z metodiky měření alkoholu v dechu poskytnuté Českým metrologickým institutem. Stěžovatel přitom uplatnil v žalobě ohledně této námítky stejné námitky jako v kasační stížnosti. Spis krajského soudu také obsahuje jako přílohu žalobce „Metodiku k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností a krajských úřadů v souvislosti s novelizací zákonů č. 361/2000 Sb., a č. 379/2005 Sb., zákonem č. 274/2008 Sb.,“ vydanou Ministerstvem dopravy, která se k této problematice vyjadřuje. Žalobce též krajskému soudu předložil Shrnutí pracovního postupu pro kontrolní orgány, která je přílohou k metodice měření Ohledně této námítky je tedy rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

Ve správním soudnictví se uplatňuje kasační princip, proto NSS nemůže nyní věcně posuzovat ty námitky, které krajský soud opomenul. Tím by nepřipustně nahrazoval úvahu krajského soudu a popřel by tím uplatnění kasačního principu. Nad rámec nutného zdůvodnění NSS uvádí, že k problematice užití přepočtového faktoru při měření množství alkoholu dechovým analyzátozem se jeho judikatura vyjadřuje např. v rozsudku ze dne 21. 2. 2013, č. j. 9As 135/2012 – 27. Významem metodiky měření se NSS zabýval také např. v rozsudku ze dne 11. 7. 2013, č. j. 7As 170/2012 – 24.

Jelikož je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný ve vztahu k žalobním námitkám zpochybňujícím množství naměřeného alkoholu v krvi stěžovatele (v důsledku ignorování přepočtového faktoru vyplývajícího z metodiky měření), nemohl se NSS zabývat nyní ani těmi kasačními námitkami, kterými stěžovatel brojil proti výši a druhu sankce uložené ve správním řízení. Pokud by totiž byla míra ovlivnění stěžovatele alkoholem po uplatnění přepočtového faktoru nižší, bylo by třeba se znovu zabývat i přiměřeností ukládaných sankcí v kvantitativním i kvalitativním smyslu.

NSS považuje za důvodnou kasační námitku stěžovatele, že krajský soud se nevypořádal v odůvodnění svého rozsudku s žalobní námitkou porušení principu předvídatelnosti rozhodování správního orgánu, vyplývajícího z § 2 odst. 4 správního řádu, kterou stěžovatel zakládal na tom, že jsou mu z praxe známy případy, kdy při zjištění alkoholu v míře těsně pod hranicí 1,00 g/kg byly uloženy sankce na samé spodní hranici

sazby. V rozhodnutí krajského soudu skutečně vypořádání této námitky absentuje a bude tak rovněž úkolem krajského soudu v dalším řízení.

Ze závěru usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7Afs 212/2006 – 74, publikovaného pod č. 1566/2008 Sb. NSS vyplývá, že „*krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (podobně též NSS v řízení o kasační stížnosti) není oprávněn vyhnout se hodnocení těch skutkových a právních otázek, které, jelikož se jimi orgán či soud, jehož rozhodnutí se přezkouvává, v potřebné míře zabýval, samy o sobě předmětem přezkumu být mohou, poukazem na to, že ve vztahu k jiným skutkovým či právním otázkám, od předchozích oddělitelným, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. NSS podotýká, že zabývat se těmito oddělitelnými otázkami je nutno jen tehdy, má-li jejich řešení význam pro další řízení a rozhodnutí ve věci (či lze-li vzhledem k okolnostem rozumně předpokládat, že takový význam mít bude). Pokud se však s ohledem na dosavadní výsledky řízení, povahu věci či z jiných důvodů stávají v důsledku zrušovacího rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost některé skutkové a právní otázky (a k nim směřující žalobní či stížní námitky) bezpředmětnými, není nutno se jimi zabývat; postačí toliko zdůvodnit, proč je má soud v daném řízení nadále za bezpředmětné*“. NSS se proto zabýval ostatními kasačními námitkami stěžovatele, které podle jeho názoru uvedené charakteristice odpovídají a jejichž vypořádání současně je relevantní pro další řízení a rozhodnutí ve věci zejména proto, že stěžovatel by mohl tyto námitky znovu uplatnit v případě kasační stížnosti proti novému rozhodnutí krajského soudu v dalším řízení.

Stěžovatel namítal, že policie při měření alkoholu při dechové zkoušce u něj nepostupovala v souladu s návodem k použití analyzátoru. NSS konstatuje (ve shodě s posouzením krajským soudem), že nic nenasvědčuje tomu, že by zasahující policista postupoval v rozporu s proškolením používání těchto přístrojů, jak dokazuje také to, že měření bylo provedeno opakovaně s téměř shodným výsledkem. Pokud tedy stěžovatel ani neuvádí, jak konkrétně mělo při měření podle jeho názoru dojít k porušení pravidel měření stanovených návodem analyzátoru, nelze pochybovat o tom, že policista při měření postupoval správně. Ohledně spolehlivosti výsledku dechové zkoušky zastává NSS názor, že výsledek dechové zkoušky je využitelný jako důkaz ve správním řízení, byť nevykazuje stejně vysokou míru spolehlivosti jako stěžovatelem uváděné jiné metody prokázání ovlivnění alkoholem. Zde je třeba (ve shodě s krajským soudem) upozornit na dikci platné právní úpravy. Ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu stanoví, že řidič je povinen podrobit se na výzvu policisty vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Tímto zvláštním předpisem je tabákový zákon. Podle ust. § 16 odst. 2 tohoto zákona se neprovede odborné lékařské vyšetření, pokud bylo provedení vyšetření orientační, zjišťující obsah alkoholu v dechové zkoušce analyzátozem alkoholu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Z této dikce zákona vyplývá, že zákonodárce považuje za dostačující důkaz o ovlivnění alkoholem i pouze výsledek dechové zkoušky provedené analyzátozem splňujícím požadavky stanovené zvláštním právním předpisem. V projednávané věci stěžovatel nijak nezpochyboval, že použitý analyzátor tyto požadavky splňuje. NSS jako dokreslující okolnost připomíná, že stěžovatel měl možnost s ohledem na ust. § 67 odst. 4 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR požádat při provádění silniční kontroly o kontrolní odběr krve. Výrazem jeho vůle bylo tento důkaz nevyužít, přestože byl policistou provádějícím silniční kontrolu o této možnosti poučen, což vyplývá z oznámení o přestupku ze dne 6. 11. 2011, z úředního záznamu o kontrole řidiče a také z výpovědi policisty M. Ž. ve správním řízení dne 23. 7. 2012. Ze shora uvedených důvodů se, samozřejmě, nejednalo o důkaz nezbytný pro řádné objasnění věci.

Stěžovatel dále brojil proti tomu, že ve správním řízení nebyl proveden důkaz znaleckým posudkem, který stěžovatel předložil Magistrátu města Brna. Magistrát města Brna zdůvodnil neprovedení tohoto důkazu tím, že znalkyně vycházela pouze z údajů stěžovatele (o množství a době užití alkoholu). Znalkyně nevzala v potaz platné ověřovací listy ani kalibrační protokol měřicího přístroje a vesměs odkazovala na obecnou nepřesnost přístroje udávanou v literatuře. Jejich hodnocení proto vyhodnotil Magistrát města Brna jako nepřesvědčivé. NSS konstatuje, že s tímto znaleckým posudkem správní orgán nepochybně nakládal jako s jakýmkoliv jiným podkladem, který navrhne nebo předloží účastník řízení. V těchto případech mimo jiné platí také ust. § 52 správního řádu, podle kterého správní orgán není důkazními návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavů věci. I z judikatury NSS vyplývá, že má-li správní orgán za to, že skutkový stav byl dostatečně zjištěn, není jeho povinností navržený důkaz provést. Tato úvaha nicméně nesmí být výrazem libovůle správního orgánu; ten je naopak povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Pokud některé z navržených důkazů neprovede, musí přesvědčivě zdůvodnit, proč se tak stalo (srov. rozsudek ze dne 13. 5. 2009, č. j. 5As 29/2009 – 48). V projednávané věci Magistrát města Brna dostatečně zdůvodnil, proč považuje znalecký posudek za nepřesvědčivý. Následně také žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůvodnil, proč považuje verzi skutkového stavu prezentovanou stěžovatelem za nevěrohodnou.

Za důvodnou nelze považovat ani námitku stěžovatele směřující k dvojímu přičítání, kterého se měl dopustit Magistrát města Brna ve svém rozhodnutí. Podle závěrů plynoucích z judikatury zdejšího soudu, je třeba zásadu zákazu dvojího přičítání chápat tak, že k okolnosti, která je zákonným znakem deliktu, nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující nebo přitěžující při ukládání sankce. Jednu a tutéž skutečnost, která je v posuzované věci dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti, nelze současně hodnotit jako okolnost obecně polehčující či obecně přitěžující. Porušení zákazu dvojího přičítání tedy přichází v úvahu u těch správních deliktů, u kterých se jedná o kvalifikovanou skutkovou podstatu, již v definici obsahující určitou požadovanou intenzitu porušení právní povinnosti. Naopak u deliktů, jejichž skutková podstata je definována pouze jako obecná (nezahrnuje požadovanou intenzitu porušení právní povinnosti), nebude přicházet porušení zásady zákazu dvojího přičítání v úvahu (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 8. 2012, č. j. 4Ads 114/2011 – 105).

Stěžovatel byl v projednávané věci uznán vinným z přestupku podle ust. § 125 c) odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, který je citovaným ustanovením definován takto: „Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo použití jiné návykové látky, nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod jejich vlivem“.

Je tedy zjevné, že skutková podstata přestupku podle citovaného ustanovení je definována toliko obecně, proto v tomto případě nepřichází v úvahu porušení zákazu dvojího přičítání. Pro porušení zákazu dvojího přičítání pak není relevantní argumentace stěžovatele, že uložení sankce zákazu řízení motorového vozidla nepřichází v úvahu o nemotorových vozidlech, neboť (jak bylo vysvětleno výše) zásada zákazu dvojího přičítání se odvíjí od

způsobu definování skutkové podstaty správního deliktu, nikoliv od druhu sankcí, které je možné za správní delikt uložit.

Pokud jde o námitku stěžovatele, že nebyla zohledněna nedbalostní forma zavinění, odkazuje NSS na str. 6 rozhodnutí Magistrátu města Brna, kde je uvedeno, že jako polehčující okolnost hodnotí správní orgán nízkou hladinu alkoholu v krvi i nedbalostní ráz spáchání přestupku. To vyplývá ostatně i z odůvodnění rozhodnutí žalovaného, který na str. 7 svého rozhodnutí rekapituluje, že správní orgán I. stupně hodnotil jako polehčující okolnost též nedbalostní ráz spáchání přestupku.

Kasační stížnost je ovšem opodstatněná z důvodu shora vysvětleného porušení povinnosti krajského soudu vypořádat všechny procesní námitky, vznesené ve správní žalobě. V dalším řízení je krajský soud vázán výše vysloveným právním názorem NSS a jeho úkolem bude dostatečným způsobem vypořádat všechny řádně uplatněné žalobní námitky.

Posouzení věci krajským soudem.

S ohledem na citovaný rozsudek NSS je tedy povinností Krajského soudu v Brně v novém rozhodnutí vypořádat se s uplatněnou námitkou žalobce ohledně toho, že správní orgán nepoužil přepočtový faktor 0,24 g/kg vyplývající z metodiky měření alkoholu v dechu poskytnuté Českým metrologickým institutem.

Soud ve věci k této žalobní námitce uvádí nyní, že z vyjádření žalovaného k žalobě vyplývá, že metodika Českého metrologického institutu je žalovanému známa, ovšem jako taková není obligatorním a závazným stanoviskem při postupu obou správních orgánů v přestupkovém řízení.

Krajský soud v Brně na tomto místě cituje z rozsudku NSS č. j. 9As 135/2012 – 29:

„NSS konstatuje, že nemá žádné pochybnosti o tom, že dechová zkouška byla provedena přístrojem, který splňoval zákonem stanovené předpoklady. Ve správním spise je založen ověřovací list ČMI, který stanovil dobu platnosti ověření přístroje do 16. 10. 2010 a kalibrační protokol s datem kalibrace dne 12. 10. 2009. Pokud však jde o interpretaci výsledku provedených dechových zkoušek, pak je nutno konstatovat, že NSS nemá jak závěry správních orgánů, resp. závěry Městského soudu věcně přezkoumat. S ohledem na zásadu in dubio pro reo musí správní orgány ve smyslu uvedené metodiky vzít při interpretaci výsledku měření v úvahu možné chyby měřících metody a další faktory, které mohou mít na výsledek měření vliv. Při práci s výsledky měření je proto nutno zohlednit faktory ovlivňující výsledek měření tak, aby v případě pozitivního výsledku byl řidič obviněn a případně také postižen za jednání, které je bez důvodných pochybností prokazatelné, tedy v případě deliktu spočívajícího v řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu za řízení vozidla s takovým množstvím alkoholu v organismu, které je zjištěno zcela spolehlivě, tj. jeho minimálním prokazatelným množstvím. Ke zjištění takové nejnižší prokazatelné hladiny alkoholu je třeba od výsledku měření vyplývajícího z výstupu analyzátoru alkoholu v dechu odečíst hodnotu

zahrnující součet možných faktorů, které mohou výsledek měření ovlivnit. Ze závěru metodiky ČMI vyplývá, že s ohledem na faktory, které se mohou promítnout do výsledku měření, lze výsledek zkoušky provedené analyzátořem alkoholu v dechu považovat za pozitivní (tedy takový, kdy výsledek zkoušky prokazuje ovlivnění alkoholem v případě, že výsledná naměřená hodnota je větší nebo rovna hodnotě 0,25 ‰. V případech, kdy je naměřená hodnota nižší než 0,25 ‰, tedy 0 – 0,24 ‰, je nutno ve smyslu uvedené metodiky považovat výsledek za negativní. Vzhledem ke shora uvedenému bude nutno v rozhodnutí o přestupku, jehož podkladem bude právě pozitivní výsledek dechové zkoušky provedené některým ze schválených analyzátořů alkoholu v dechu, pro správné stanovení právní kvalifikace přestupku vycházet z minimální prokazatelné hodnoty, ke které správní orgán dospěje snížením naměřené hodnoty o hodnotu 0,24 ‰. Z takto vypočtené hodnoty bude následně vycházet také správní orgán, příslušný k evidenci přestupku a odpovídajícího bodového hodnocení v registru řidičů“.

Z uvedeného stanoviska NSS vyplývá, že správní orgán při rozhodování o přestupkovém jednání žalobce podle § 125 c) odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu měl postupovat tak, že z naměřené hodnoty hladiny alkoholu v krvi 0,38 ‰ a 0,37 ‰, měl odečíst s ohledem na metodiku ČMI hodnotu 0,24 ‰, takže výsledná hodnota by byla taková, že v době měření dechovým analyzátořem Dräger v uvedenou dobu by byla 0,14 ‰ a při druhém měření 0,13 ‰.

Správní orgán tedy měl, s ohledem na to, co bylo citováno z rozsudku NSS hodnotit skutečnost, zda i při snížených hodnotách o 0,24 ‰ při naměřených hodnotách 0,38 ‰ a 0,37 ‰ se žalobce dopustil přestupkového jednání dle ust. § 125 c) odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, z něhož vyplývá, že „fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod jejich vlivem“.

V daném případě však s ohledem na naměřené hodnoty alkoholu v krvi i po odpočtu hodnoty 0,24‰ bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce se přestupku dle ust. § 125 c) odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu dopustil, neboť český právní řád nemá žádnou toleranci alkoholu v krvi při řízení motorového vozidla, tedy naměřená hodnota by musela být, jak vyplynulo z již citovaného rozsudku NSS, 0 – 0,24 ‰, což v případě žalobce nebylo, aby se o přestupkové jednání nejednalo. Soud vzal tedy za prokázané, že i když správní orgán nevzal v potaz metodiku ČMI a nesnížil naměřené hodnoty alkoholu v krvi žalobce o hodnotu 0,24 ‰, nic to nemění na skutečnosti, že žalobce se přestupkového jednání, které mu je kladeno za vinu, dopustil, i při na přepočtených hodnotách 0,14 a 0,13‰ alkoholu.

Jinou otázkou však zůstává, jestli takto určená hladina alkoholu v krvi řidiče, by měla mít za následek nižší sankci, než uloženou pokutu v částce ... Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu 9 měsíců. Přestože zjištěná hladina alkoholu byla nízká a žalobce spáchal přestupek z nedbalosti, má soud za to, že stanovená výše sankcí, ať už jde o pokutu ve výši ... Kč a zákaz činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu 9 měsíců je přiměřená, a to vzhledem k následující skutečnosti.

Z výpisu z evidenční karty řidiče, Ing. T. V. bylo zjištěno, že tento se dopustil již vícero přestupkových jednání, (a to zejména překročení rychlosti), ale zejména toto přestupkové jednání je již třetím jednáním, kdy žalobce řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu nebo v takové době po požití alkoholického nápoje, po kterou byl ještě pod jejím vlivem.

Řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu je však společensky velmi nebezpečné jednání, svědčí o velké neukázněnosti řidiče motorového vozidla, když řízení pod vlivem alkoholu snižuje reakční schopnosti řidiče, může způsobit velmi závažné následky na zdraví nebo životě jeho samotného nebo i jiných účastníků silničního provozu, nebo značné škody na majetku a proto soud v tomto případě i poměrně vysokou sankcí, ať už trest peněžitý či zákaz řízení motorových vozidel na uvedenou dobu 9 měsíců pokládá za trest přiměřený.

S touto skutečností se dle názoru soudu řádně vypořádaly i oba správní orgány, když v tomto směru se správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí velmi přiléhavě, pokud jde o uložené sankce, k těmto vyjádřil, když uvedl, že jako polehčující okolnost hodnotí jednak nízkou hladinu alkoholu a v tomto ohledu i nedbalostní ráz spáchání přestupku a naopak jako přitěžující okolnost hodnotí jednání obviněného, který řídil motorové vozidlo, kdy společenská nebezpečnost jeho protiprávního jednání je podstatně vyšší než např. při řízení nemotorového vozidla, dále výpis z karty řidiče, podle něhož se podobného jednání dopustil opakovaně. U obviněného, jak uvedl, se jedná o hrubou nekázeň, kdy nerespektoval základní povinnosti řidiče, přitom právě v zájmu ochrany účastníků silničního provozu je zamezení páchaní tohoto druhu přestupku, z jehož příčin velmi často dochází k dopravním nehodám s fatálními následky. Správní orgán, jak uvedl, uložil sankci, v souladu se zásadami správního trestání, zejména se zásadou prevence tak, aby u obviněného zajistil do budoucna stav, kdy se obviněný obdobnému jednání vyvaruje. S ohledem na výše popisované přitěžující a polehčující okolnosti uložil správní orgán sankci zákazu činnosti při spodní hranici zákonné sazby, kdežto sankci pokuty přibližně v polovině jejího rozpětí.

V tomto směru soud uzavírá, že s výší uložené sankce, pokud jde o pokutu v částce ... Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu 9 měsíců, se zcela ztotožňuje se správními orgány, a to i za situace, kdy po odpočtu hodnoty 0,24 ‰, zjištěná hladina alkoholu v krvi žalobce bude 0,14 ‰ a 0,13 ‰.

Soud uvádí, že žalovaný a zejména prvostupňový správní orgán se velmi přiléhavým a správným způsobem k výši sankce vyjádřily, soud se s tímto stanoviskem beze zbytku ztotožňuje.

Pokud pak jde o žalobní námitky žalobce, že zná z praxe případy, kdy při zjištění alkoholu v míře těsně pod hranicí 1,00 g/kg, byly uloženy sankce na samé spodní hranici sazby, k této žalobní námitce se soud vyjadřuje následovně:

Žalobce jednak uvádí tuto žalobní námitku velmi nekonkrétně, pouze tak, že jsou mu známy případy ..., ani jeden z konkrétních případů však neuvádí, aby bylo možno ho ověřit a navíc soud uvádí, že správní orgány i soudy hodnotí každý případ jednotlivě s ohledem na

konkrétní okolnosti případu, takže i když v tomto daném případě byla hranice alkoholu nízká, nebyla uložena, a to správně dle soudu, pokuta i zákaz řízení motorových vozidel v sazbě na samé spodní hranici možného rozpětí, a to zejména z toho důvodu, že žalobce se uvedeného přestupkového jednání dopustil již poněkolikáté a musí si být vědom toho, že řídit vozidlo pod vlivem alkoholu je společensky velmi nebezpečné, když z předchozích přestupkových jednání ani uložených sankcí se doposud nepoučil. Soud věří, že pokud je žalobci uložena poměrně vysoká peněžní sankce (v míře nižší byly dříve uloženy) a i zákaz řízení motorových vozidel ne na nepatrnou dobu, ze svého závažného protispolečenského jednání se poučí a do budoucna se již takového přestupkového jednání nedopustí.

Nelze tedy ani souhlasit s touto žalobní námitkou.

K uložené sankci zde soud cituje z judikatury NSS:

„Správním orgánům nic nebrání v tom, aby ke skutečnosti, že žalobce v minulosti spáchal obdobné či další přestupku, za něž mu byly pravomocně uloženy v přestupkovém řízení sankce, přihlédl při hodnocení osoby žalobce a z takových okolností vyvodily příslušné závěry, pokud jde o sklony žalobce porušovat pravidla provozu na pozemních komunikacích, případně jakým způsobem (§ 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) – rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec č. j. 60A 1/2013 – 49“.

Pokud pak jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, žalovanému, kromě běžné úřední činnosti, žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. dubna 2014

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně